

Lotte Inuk

Tuxi Minerva

(Chapter 8 and 10 of the novel, still unpublished)

8.

„Kom med ind,“ siger hun da vi står på den bælgmørke plads og hører de længst slukkede lygter dingle jamrende og knirkende i den kolde vind på deres ledninger ovenover os og Alhambra og de andre heste bevæge sig veltilfredst urolige inde i en af vognene et sted over at deres dronning er tilbage i deres umiddelbare nærhed igen: „Du kan ikke strejfe omkring i byen midt om natten, det er ikke som hvor du kommer fra.“ Og hun siger: „Der kunne være hunde,“ for hun ved jeg er bange for vilde hunde, „eller dét der er værre endnu.“ „Kom med ind,“ siger hun, „og sov hos mig inat, i min gode varme seng.“ Og da hun ser mit spørgende og tøvende udtryk tager hun hestebetvingerstemmen på, eller stemmen hun måske en dag vil benytte overfor de børn hun får med sin vildkattedressør: „Kom nu med,“ siger hun, „Vi kan give ham den glæde. Det vil ikke tage noget fra os,“ og det lyder så overbevist, så selvfølgelig og ligetil at jeg ved hun vil se det som en uhyrlighed, som en ubegribelighed, som et svigt af de mest utænkelige hvis jeg satte mig imod det; og jeg kunne aldrig svigte min prinsesse, aldrig i mit liv ville jeg kunne gøre dét.

Vi lister os ind i den solskinsgule vogn der er hans, den lille trappestige af træ foran døren hun har nøgle til knirker en anelse da vi står på den begge to samtidig og han vågner med det samme vi træder indenfor, som et rovdyr, og sætter sig ret op i den brede ægteseng og tænder for en lampe; da han ser hvem vi er lyser hans ansigt op i et stort smil, et smil direkte tildelt hende, et smil fra bunden af hans sjæl og før han når at tænke og jeg ville osse smile sådan, det er sikkert og vist, hvis hun havde været løbet bort fra mig i flere dage og jeg ikke vidste hvorhen og hun så pludselig midt om natten mens jeg sov og var mest ensom kom tilbage til mig igen.

„Er du vred på mig,“ spinder hun med sin dejligste stemme og sparker sine slidte små laksko af og sætter sig på knæ i fodenden af sengen og lægger en hånd på hans ben under tæpperne

uden at slippe hans grønne blik med sit; han lader det kort flakke for at se hen på mig og gøre sig situationen helt klar og lyset over hans ansigt skifter karakter hen mod en slags rundkindet mild salighed, han morer sig og glæder sig ekstatisk på samme tid, han ryster kærligt på hovedet og syns hun er en værre én, det er ikke fordi det ligefrem undrer ham men alligevel! Sikke nu noget, og han bøjer sig frem mod hende og trækker hende ind mod sig, hun er med et helt værgeløs og let og medgørlig, og han begynder at kysse hende sultent; jeg ved ikke helt hvad jeg skal gøre af migselv indtil han lige sender et løveblik ufravendt henover hendes allerede nøgne skulder og vinker, kom herover!, det er tydeligt at se da at han ikke er bare en smule i tvivl om at dette er noget han og hans Veronica har sammen, med mig, og at hun med sine kys heller ikke giver ham nogen grund til at tvivle på at det er sådan det ér, hvor dum kunne jeg være at tro noget andet, at det skulle kunne være noget vi to havde sammen, med ham, og det stikker mig i hjertet engang, første gang: Det er første gang hun aktivt volder mig smerte, min lille blide due svævende over hestenes rygge, aie stakkels hjerte og min sjæl skylles over af en flodbølge af sørgelige gamle sange, de kommer fra alle der véd og kender til og husker og de synges i mig og trøster mig mens jeg klæder mig af stykke for stykke og kravler kejtet og kold ned i sengen til de to, elskende, lagnerne brænder som ild allerede, aldrig før har jeg følt mig så nøgen, så afklædt for nogens blik, ikke for hendes blik eller for nogens, ikke engang for Guds, min eller deres eller hvemsomhelsts; jeg lægger mig ned bag hende og begynder langsomt at kærtegne hendes ryg og efter et stykke tid, tid nok og rigeligt til at føle mig overflødig, vender hun sig og presser sin krop varmt og blødt ind mod min, der går et hårdt stød igennem mig, hun lægger sine arme om mig og kærtegner min nakke og stryger mit hår mens hun kysser mig, hun kysser og kysser, hendes mund føles så lille med et og den smager anderledes end den plejer, syrligt, rovdyragtigt, ikke helt som hende, men hendes krop er som jeg kender den og min egen åbner sig straks og øjeblikkeligt op for hende, i lykkelig genkendelse, i mat og modtagelig hengivenhed, kærlighed strømmer fra den og imod hende, mod mit lår er hun selv drivende våd og ikke af mine kærtegn, nej ikke af dem alene, aie hjerte flyv flyv langt væk fra hér, flygt flygt mens du stadig kan, og han er pludselig bag mig nu og hans åndedræt er hurtigt og gispende, fugtigt mod mit øre, som fyldt med en ukendt pine, jeg mærker hans bryst med dets sælsomme og fremmedartede tæppe af på én gang bløde og stikkende små hår mod min ryg og det er første gang jeg mærker en voksen mands hud mod min, en mands grove hånd mod mit køn, han kærtegner det søgende, utålmodigt, glad over hvad han finder, hvad hans dygtige lille kone har forårsaget, og han trænger ind i mig mens hun stadig kysser og presser sig mod mig forfra af al kraft og får mig til at glemme, og han er ikke stor, han er ret lille for en løvekonge at være, det gør mig mod al

logik en anelse frydefuld tilmode at vide, ikke at jeg har noget at bruge det til, det er bare en overraskelse og jeg tænker at jeg kender ham ligeså godt som hun gør det nu, hun tror hun bare leger men jeg er en spion i hendes hus, jeg filmer alt jeg ser og ser det helt klart og mærker tillige og gemmer hjertet langt ude i stjernerne et sted imens, det er mere end hvad man kan sige om hende; jeg skubber ud med underkroppen mod ham for at han bedre kan komme til, det gør ikke ondt på mig, det er ganske behageligt faktisk, det er kun min sjæl der gør ondt nu inat, alt andet er forlængst døvt og lamt, selv hendes halvhjertede kærtegn mod min svedige hud mærker jeg ikke mere til, hendes vagtsomme og urolige kys, min stakkels lille due, jeg er langt ude i stjernerne nu hvis jeg vil, min sang er en anden virkelighed og en dag vil den ramme en stjerne men hun har det ikke helt så godt som hun gerne ville længere, hun holder inde med at kysse mig og jeg ved godt hvad hun tænker, han er tydeligvis ganske tilfreds med sin plads déromme bagved mig, måske fordi jeg er lille og ubrugt eller måske fordi jeg er ny for ham, måske fordi han alligevel osse har andre og mere komplicerede følelser involveret i denne historie end man lige sådan skulle tro af hans evigt høflige og fattede entertainerydre, hvem ved, det gør ham langt mere sympatisk med ét for mig at tænke på, jeg skubber imod for ham i hans egen vilde rytme, han holder fast om mine hofter og udbryder en åndeløs lyd for hvert nyt stød, han bøjer sig fremimod og kysser sugende min nakke, griber om mit køn forfra med den ene hånd at jeg kan følge med og er idetheletaget bestemt ikke nogen dårlig elsker, hun kan fint være ham bekendt, det er jeg glad for at have fået at vide, missionen fuldført baby: Jeg åbner øjnene for at smile til hende, indforstået, at alt er okay, men jeg ser at hun ikke er det mindste interesseret nu i at få min mening at vide, jeg ser i hendes ansigt noget det aldrig ville være faldet mig ind skulle kunne være at finde i hendes sind, i netop hendes af alle, hun der er så stærk og sikker, hun der har beordret mig „Kom! Kom!“ så mange gange og ikke har tvivlet et sekund, går jeg ud fra, på at jeg ville, komme og komme; det er jalousi der er i hendes blik, misundelse aie aie, behov for ene at eje og besidde, denne højt besungne kvindelige dyd, osse hun! Hvor en skuffelse; jeg troede jo nok hun var et overmenneske; jeg troede det var derfor hun aldrig en eneste gang derhjemme spurgte til mine brødre eller mine fætre eller mit sprog eller min historie eller mine sange, nogetsomhelst der kunne tænkes at true hendes plads i mit liv eller i længden ligefrem skille os ad; nu vil hun have sin mand helt for sigselv og være alene i sit spejl og hun siger noget til ham jeg er for omtumlet til at fatte, jeg ville jo være et fjols om jeg ikke prøvede at få bare en smule ud af dethér, jeg havde vel faktisk i min store uskyld og naivitet troet at det var en del af idéen men nej, hun stoler ikke på mig eller er det måske ham, filme filme og ikke glemme, stakkels elskede skat; så tag ham dog, du kan have ham helt for digselv det lover jeg dig, det

kan jeg roligt love, det troede jeg du vidste, jeg gav dig alting alt og troede du tog imod det og at det lærte dig at kende mig men nej nej. Tag ham dog; og han kaster sig over hende og kommer straks han er inde i den hjemligt velkendte varme, med en lettet grynten, med noget der ligner en latter, han har haft det dejligt og jeg tænker - hvor anderledes end os de så alligevel må være - og det er godt nok at vide, jeg skulle vel lære det engang, man lærer noget hele tiden og på de mest uventede måder, så mærkeligt med dét nogengange, - Hun deler ikke hans nydelse og forløsning, er tilsyneladende blot tilfreds over sin egen indsats, over hvad hun har forårsaget med blot et lillebitte klem og at det var hende der forårsagede det og ikke mig eller nogen anden i verden, hun sender mig et utvetydigt triumferende blik fra sin fladtrykte plads under hans nu jeg har tid og ro til at kigge efter faktisk ganske så flotte og velbyggede krop og jeg véd ved det blik med sikkerhed at hun ikke og aldrig har elsket mig som jeg fra begyndelsen har elsket hende. Hele tiden lærer man.

Dér ligger så jeg, og lader Gustave lægge en arm omkring mig, den der ikke allerede ligger om ægtekonen ved hans højre side, og trække mig lidt ind mod sig mens han mumler rosende ord og ryster smilende på hovedet og stadig synes at more sig lidt. Vera tænder en cigaret, hendes ansigt stråler og blusser, vi ryger lidt i tavshed allesammen og de er søde mod mig, det er sletikke det, Vera er rolig nu igen og Gustave nyder selvsagt sin fine plads mellem to lavmælte nyelskede kvinder.

„Nu skal vi sove,“ siger han velfornøjet efter en tid og skodder cigarettens i askebægeret der hviler på hans knæ imellem os: „Imorgen er der atter en dag,“ han glæder sig allerede til at vågne op mellem vore varme og ventende kroppe imorgen tidlig kan jeg forestille mig, det kan man bestemt ikke bebrejde ham.

„Vera,“ siger jeg og det er godt, det er en gave jeg takker himlene og skaberne ikke mindst i min slægts fjerneste fortid af sangene indeni mig for igen og igen, at have min fremmedartethed, min utilgængelighed for enhver evindeligt og let som ingenting, helt selvfølgeligt at kunne ty til: „Jeg går udenfor og sover, jeg klarer ikke en nat herinde, du ved vi har brug for at sove under åben himmel.“

Vera nikker ivrigt, jo jo det ved hun jo, og lader mig gå; hun advarer mig ikke mod vilde hunde eller dét der er værre dennegang, hun fniser bag min ryg og hvisker noget til sin mand idet jeg går fra dem som jeg ikke forstår men sagtens kan gætte mig til.

Først herude under stjernerne mærker jeg mit hjerte igen, kommer sorgen til mig som en mild ven og jeg kan græde, hér et stykke kun fra det blå cirkus' vinterplads flyder min søster floden langsomt og trofast forbi, et godt sted at slå lejr, og jeg står helt nede ved dens lerede kant

mellem flade plastflasker og rustne dåser og skrald og snavs og ugræs og ser ned i den og deler mine tårer med den og spørger den til råds, og spørger: Hvorfor? - Hun vil ikke mig, det var bare en løgn eller en leg; hun vil en hård og fremmedartet krop og hun vil vel det dér, især, der kan trænge ind i hende og fylde hende ud og dele hende op, i to, i hende selv og den anden, uafvendeligt og for altid: Den Anden; hun vil endda dét der får hurtigt nok af hende og mæt og dvask og fordringsløst vender ryggen til hende igen: 'Nu må vi hellere sove, imorgen er der atter en dag,' det er dét hun vil og dét en rigtig kvinde vil, til hver en tid, uafvendeligt, gadje eller ej og hvorsomhelst end i verden og hvorfor vil jeg det så ikke? Hvorfor vil jeg så kun og alt til trods og stadigvæk, uafvendeligt, hende; og al hendes blødhed og veghed og svig, al hendes forræderiske sødme og beruselse og tunge og tankeopløsende duft: Hvorfor? Hvorfor dog?

Moro Luca dukker op ud af mørket, stille som en indianer og sort som en skygge, han rækker mig en just åbnet flaske brændevin uden et ord og giver mig et kort og korrekt knus, som var han min bror eller en af mine mostres mænd eller sønner, og han holder om mig for en tid og klapper mig på ryggen: „Såh, såh,“ mumler han sagte, som man ville til en urolig hest. Så viser han mig nogle gode og komfortable sten der ligger skjult i sivene her, det er åbenbart et sted han har for vane at besøge, og han sætter sig på en og byder mig osse at sidde og nikker at det er godt, sådan at sidde roligt lidt på en sten nede ved floden når man har det som jeg har det lige nu, og han går igang med at rulle en joint og lader mig så ryge til tårene holder op med at løbe og jeg bliver helt tom og stille indeni.

„Jeg er så ked af det,“ siger jeg og: „Det vidste man jo nok hun ville gøre dig,“ svarer han, så dejligt at høre mit eget gode sprog netop nu, og han ryster på hovedet og spytter i jorden som for at holde den ånd der måske ikke ville bryde sig om vores samtale og som uden tvivl huserer rastløst omkring her et sted lige nu lidt på afstand.

„Men jeg elsker hende stadigvæk,“ og heller ikke det ser ud til at forbavse ham eller komme bag på ham: „Sådan er det jo,“ siger han og bliver ved med at ryste på hovedet mens han ser ned i den mørke flod og ryger og sikkert mindes sine egne svundne kærlighedssorger.

Så rækker han sidste rest af den tynde cigaretstump til mig, stadig i tanker, og det er mærkeligt for mig at lade en af mine egne se mig ryge, derhjemme er det kun mændene og de helt gamle damer der har lov men Moro Luca lader sig ikke mærke med noget, han kender nok til verden går jeg ud fra og har set lidt af hvert. Da vi er færdige med at ryge går vi ombord i brændevinen, den svider som tunger af ild i min mave og dulmer min sjæl og gør mig umådelig godt -

„Måske skulle jeg rejse,“ siger jeg da flasken er to tredjedele tom og det er gået meget hurtigt, vi har drukket store slurke af den på skift uden at sige noget til hinanden, velnok ventende hver især på at der skulle være noget vigtigt at sige og at rusens ånd skulle tage over og give os mod: „Måske var det hvad du skulle,“ siger den gamle mand og ræber bekræftende, som for at understrege sin billigelse. „Der er ikke så meget andet du kan gøre,“ tilføjer han lidt efter, tydeligvis oplivet ved tanken.

„Min bror Manuel gjorde det,“ siger jeg, og det er ellers et stykke tid siden jeg sidst tænkte på den historie. „Han fik sit hjerte knust på det modbydeligste af en pige fra Kalderash og han lagde Villaen bag sig og tog ud i verden at rejse uden at sige farvel til andre end mig.“ Det er nok tre landsbyskoleår siden eller deromkring og vi har intet set til ham igen siden, heller ikke talt om ham eller om minder med ham i eller bare så meget som nævnt ham ved navn sådan som det nu er skik og brug hos os men det fortæller jeg ikke Moro Luca, det behøver jeg ikke fortælle ham.

„Gud være med din bror Manuel,“ siger han da osse bare, og nikker for sigselv og nynner stille somom han hører sange idetsamme om dusinvis af bortløbne og forsvundne brødre og sønner og fjerne slægtninge i sit hovede. „Må han møde lykkelige sigøjnere på sin vej,“ og jeg skæver lige til ham engang, for det er en gammel vending jeg ved at de i særlig grad yndede at bruge som hilsen blandt dem min far i sin tid rejste omkring med.

Jeg genkender en af melodierne han er slået ind på at nynne, den tilhører en sang jeg selv holder meget af og vi synger den lavmælt sammen et stykke tid mens vi kigger på floden der flyder og flyder forbi og bringer særlig mærkelige ting med sig herinde så nær ved den store by, brugt og glemt og bortkastet og ugelset ragelse af alskens slags som antager mystiske og ugenkendelige former og omrids i mørket idet det farer tavst og uden vilje afsted under os.

Efter endnu en tid sådan rejser Moro Luca sig besværet op og klapper mig på skulderen at jeg roligt kan blive siddende, han er blevet temmelig beruset efterhånden og vakler snublende og snøvlende og højt mumlende gennem buskadsset bag os og hen over lejrpladsen hvor en hund ikke lige genkender ham for spritlugt og røg og sætter i at bjæffe til den hylende holder inde igen for et par sten eller et spark eller en forbandelse; jeg hører ham åbne døren til sin vogn og rumstere rundt derinde en tid før han langt om længe kommer tilbage til mig med et rødt plastificeret dokument i hånden som han giver mig uden et ord mens han igen klapper min skulder indforstået og kammeratligt et par gange: Det er et pas, og jeg ved ikke hvor han mon kan have det fra eller hvem pigen på billedet i det er, hun ligner mig ikke indlysende men hvis man ser på det flygtigt, og er en gadjo, kan det sikkert gå an; hun hedder Sarah til fornavn og har langt bølget hår som jeg måske kunne få det hvis jeg lod mine rodede totter

vokse ud og hun er et par år ældre end mig vil jeg tro, måske på Veras alder, og det er helt fint for mig og jeg behøver ikke se så længe på det men putter det i lommen og takker Moro Luca mange gange, giver ham et langt knus som vi begge kommer til at græde over af hver vores grunde - måske er det osse brændevinen, - og tænker igen lidt på om han mon engang, da han stadig levede frit på vejene, kendte noget måske bare en lille smule til min far; til den store Djami, berømt og berygtet bjørnetæmmer, søn af Millionæren? Om deres ruter krydsede hinanden en dag og om han kan huske det, om han tænker på det nu; og jeg siger farvel til ham og han ønsker mig held og lykke og minder mig alvorsfuldt om at det ikke er sundt alt for længe at færdes helt alene og jeg tager afsted og væk derfra, ud i den gryende råkølde morgen.

(...)

10

Og jeg tænker på Vera, det er klart jeg gør, jeg tænker på hende igen og igen og ikke kun når jeg har lyst til at gøre det; det hændte når vi elskede sammen, Vera og jeg, og måske var det fordi hun ikke kunne holde mit blik ud når jeg så på hende imens, jeg véd det må have brændt som ild af al min kærlighed til hende, jeg ved det brænder folk som ild ofte, alligevel, tilfældige folk, alle mulige slags folk, når jeg bare går almindeligt omkring i verden og ser, på dén og på dem, så hvordan må det ikke have været for hende; men ihvertfald hændte det, når hun ikke kunne holde dén brændende ild dybt i hendes eget blik, og hvorsomhelst på hendes blussende nøgne krop, ud længere - jeg kan virkelig ikke bebrejde hende det - min ild ville gladeligt have slugt hende op, hvis den bare fik lov, så hun forsvandt ind i den og ind i mig og blev ét med mig og kom til at tilhøre mig og kun mig, for evigt, eller idetmindste i dette éne liv - at hun lagde sin hånd henover øjnene på mig, en hånd som en svalende bandage mod min pande. En hånd henover mine øjne og en anden mod mit bryst, mod mit hjerte, som for at dække osse dét eller som for, måske, forsigtigt men bestemt at skubbe mig bort fra hende; eller som for at ønske, ligesom jeg som barn imponeret lod mig fortælle af de rejsende at man så mit folks største og sejeste mandfolk gøre det i krypten under kirken ved alle evindeligt rejsendes magtfulde pilgrimsmål, dernede på den fjerne kyst hvor de tre hellige Mariaer en gang for længe siden gik i land og salvede sigøjnernes dronning, Sorte Sarah, som hun stod barfodet i strandkanten og så dem komme sejlene hele vejen fra Palæstina. Osse hendes blik

brænder, ifølge fortællingerne, som ild, som sorte kul, som tusinde afslørede hemmeligheder, som skrig og sange i den dybe nat, mit folks lange dybe nat; og hun stirrer og stirrer på én fra sit hjørne i den af utallige flakkende, fedtede vokslys vildt overophedede krypt, hun stirrer på én som et spørgsmål, som et løfte, som et favntag, og hun er så stærk og så smuk og så voldsom i sin himmelblå kjole at disse mægtige mænd, der er kommet rejsende langvejs fra, fra alle fire verdenshjørner, kun for at se hende, for at stå foran hende bare et minut eller to, må slå blikket ned, må knibe en sjælden tåre, må afsløre alt de véd, og som de ellers ikke har lov at fortælle et eneste levende væsen, og de lægger deres brede garvede hånd (hænder det kunne give mig kuldegysninger af fryd at se på da jeg var en lille pige, allerede dengang) henover Sorte Sarahs blik, og de lægger en anden hånd mod hendes hjerte, som det siges man kan mærke slå hårdt bag den knitrende blå kjole, og de beder hende om tilgivelse, og de beder hende en hurtig bøn, en bøn for dem der ikke kunne komme med herved idag, og så sender de hende et ønske, et ønske der er helt deres eget, et ønske mellem hende og dem, et ønske som de ved dybt i deres forelskede sjæl at hun aldrig, aldrig vil kunne nænne, ikke at forunde dem opfyldt. Det bare véd de, de ved at Sarah elsker dem, og derfor ser de lykkelige ud, fortælles det, disse store mænd, når de med plirrende øjne træder ud i det skærende majlys igen, fra den mørke middelalderkirke, med fornemmelsen af hendes blik stadig varmt i deres håndflade, med hendes kølige kys, en moders kys, en engels kys for dem som siges ingen engle at have, i denne verden eller i nogen anden, svalende på deres arrede, nybarberede kinder -

Og måske var det hvad jeg var for hende: En helgenindestatue at ønske ved, et umælende mindesmærke over mørkets mytiske kræfter, dem, der hvis man omgikkedes dem rigtigt, og turde komme dem nær - turde gå helt nedenunder i krypten, hvortil de ukanoniserede er henvist, og hvor ingen hvide mennesker, ved deres fulde fem, ellers sætter deres fødder - kunne skænke én hvadend man måtte ønske sig her i det jordiske liv: Ligevægt på hesteryggen, magt over løverne, respekt fra menneskene, trofast og hengiven kærlighed fra en ellers berygtet ægtefælle.

Måske hun dyppede sine fingre i mit våde skød for at kunne korse sig for panden med dem derefter, og således vide sig beskyttet: Beskyttet af min kærlighed og selvsagt samtidig fra den, beskyttet af min store sorte vinges sagte brusen, åh Vera - Åh evigt elskede; og det ville ingenting ændre for mig at måtte sande, heller ikke dét ville ændre det mindste, det véd du, det er vel déri magiens særlige kræfter skulle ligge? - Så lad mig være din kirke, din krypt, dit kors, din krybbe; dit offer til de guder jeg aldrig selv vil kunne nævne ved navn uden at forstøve, uden straks at blive til aske og forsvinde for alle vinde.